

Over åbent hav til den grønne ø

Sidst Bådmagasinet's læsere hørte fra Troldand, var båden lagt op for vinteren i Galicien, på vejen mod det forjættede vand i Middelhavet. Besætningen havde imidlertid fået blod på tanden og mente måske nok at et par svinkeærinder undervejs ville være på deres på plads, der var jo ingen tidsbegrænsninger.

TEKST & FOTO STEN ENGELSTOFT

Efter at have tilbragt et langt forår i Galiciens Rias, skulle det, der er mange sejleres ultimative drøm, afprøves: En længere passage over åbent hav, og i dette tilfælde til en gruppe små øer i Nordatlanten: Azorerne.

Siden jeg som dreng læste Knud Andersens bog "Med Sejleren til Azorerne", har jeg drømt om at besøge de ni øer, der har givet navn til Azorer-højtrykket. Deres eksistens og omtrentlige beliggenhed har været kendt siden det 14. århundrede, de blev koloniserede af portugiserne i det 15. århundrede og har siden da tilhørt Portugal.

Overfarten

Fra Bayona i Nordspanien til den sydligste af øerne er der knapt 1000 sømil, og turen kræver sejlads over åbent hav i mange dage. Der er derfor et provianterings- og et vejrmeldingsproblem, der er helt forskelligt fra når man er kysthopper, som vi hidtil havde været.

Med hensyn til proviantering indkøbte vi godt med frugt, müsli og yoghurt. Det udgør et fremragende og solidt morgenmåltid, om end et af besætningsmedlemmerne, da han første gang blev præsenteret for anretningen, spurgte lidt studst: "Hvor er det dyr, der skal spise det her?" Som varme retter havde jeg på forhånd forkogt diverse kombinationer af kød, krydderier og grøntsager, der var pakket i plastposer. Disse kunne let opbevares på køl, og senere opvarmes med diverse færdige saucer af italiensk-, indisk- eller indonesisk tilsnit, og serveres med ris eller pasta. Det er enkelt og kan spises med ske af en dyb tallerken. Man ved jo ikke rigtig på forhånd, hvordan vejret vil arte sig.

Vejrmeldingsmæssigt er de moderne GRIB filer en stor hjælp. På åbent hav giver de meget gode forudsigelser for de første 3-4 døgn, og derefter har man i det mindste en ide om, hvorvidt der ligger noget ubehageligt og lurker længere ude i Atlanten. Efterhånden som vi kom tættere på Azorerne forventede jeg også, at den dér liggende navtexsender ville hjælpe os; men desværre viste det sig at den var ude af drift i alle de to måneder vi var af sted. Opfører vejret sig normalt, skulle den såkaldte "Portugisernorden", der om sommeren blæser langs Portugals kyst, give os et godt løft de første dage, og herefter er det bare at håbe, at man ikke løber ind i for meget vindstille når man nærmer sig øgruppen.

Vores største bekymring var egentlig, at vi ikke havde diesel til hele turen, og det var derfor et stort øjeblik, da jeg kunne meddele, at vi nu var så tæt på, at vi om nødvendigt havde diesel nok til resten af vejen. Som tingene udviklede sig, gik det dog anderledes end Pilot Charts og andres erfaringer havde fået os til at tro. De første to døgn havde vi meget lidt vind og måtte bruge motoren, dernæst fik vi to døgn med frisk vind fra SW og måtte gå bidevind med et reb i storsejlet, så igen vindstille og endelig fin frisk vind agten for tværs det sidste 1½ døgn.

For os tog turen til den sydøstligste - og tredje mindste - af øerne Santa Maria i alt 7½ døgn. To af sejlervennerne hjemmefra var med på overfarten, der i og for sig var en meget begivenhedsløs oplevelse. Vi kom relativt hurtigt ind i nogle daglige rutiner med et fast vagtskema, da først de første 1½ døgn tilvending var overstået. Selvfølgelig var alle godt trætte, da vi nåede frem - og adrenalinpumpen holdt op med at bidrage; men vi var hurtigt oppe på dupperne igen og klar til at udforske øen nærmere.

Santa Maria og São Miguel

Santa Maria er en fantastisk lille ø (på størrelse med Læsø), med bare 5000 indbyggere. Det er den næstmindste ø i gruppen, og den har kun skibsforbindelse til nabooen to gange om ugen. Marinaen åbnede for få år siden. Tidligere var der bare en åben ankerplads, og den er derfor ikke meget besøgt. Med havnekontorets hjælp lykkedes det at finde en taxachauffør Cilia, der kunne tale engelsk, og som tog os en fin tur rundt på sin ø. Hegn af blomstrende hortensia, hvide sandstrande, små landsbyer, og besøg hos en lokal brændevinsbrænder, der lavede en fremragende Aguardiente (en slags grappa). Dertil fiesta med religiøs procession i anledning af den ny generations første kommunion (den katolske konfirmation) og efter få dage, bekendtskaber i hele byen som man nu var kommet "på hat" med. Efter dette

Angra de Heroísmo i midten af billedet og den ny marina til højre.

besøg følte vi næsten, at alt andet kun kunne blive en skuffelse, men de kommende to måneder skulle vise det modsatte.

Fra Santa Maria til den nærmeste naboo er der godt 50 sømil. São Miguel er den ø der oftest besøges af turister udefra, og den har da også meget at byde på. Øen er lidt større end Bornholm og med godt 160.000 indbyggere. Hovedstaden Ponta Delgada er en by med begyndende masseturisme, der i nogen grad præger øen, uden at det dog er generende. Der

Det syder og bobler i São Miguel's undergrund.

er et væld af tilbud om mere eller mindre organiserede sightseeing ture, hval-fotosafari og gode restauranter. Men øen har også utroligt varierede landskaber. Især vulkanismen, med varme kilder og boblende mudderpøle, præger øen. Disse fænomener skyldes den geografiske beliggenhed, hvor den euroasiske, den afrikanske og den nordamerikanske kontinentale (tektoniske) plade, støder sammen. Vi var heldige og have fået en god kontakt til en taxi chauffør, Ricardo fra tidligere besøgende. Han var en sød og vidende fyr,

med et fantastisk sprogtalet, ja faktisk talte han også flydende (selvlært) dansk, og havde dertil et socialt gen ud over det sædvanlige.

Efter overfarten til Azorerne og de begivenhedsrige dage på Santa Maria og São Miguel, forlod Niels og Jimmy os så, og vi fortsatte videre til Terceira, godt 100 sømil mod NW i den centrale øgruppe.

Terceira

Som en engelsk sejler på Santa Maria sagde, Terceira er en "Party Island", og det er sandt. Efter en fin overfart fra São Miguel med følgeskab af delfiner, var det bare at gå på turistkontoret og få en liste over, hvor der var fiesta den dag.

De lokale fiestas, der alle har rod i religiøse overvejelser om at bespise de fattige, er en folkefornøjelse, som bl.a. involverer tyreløb i landsbyens gader. Typisk deltager fire ungtyre. De lukkes ud i landsbyens hovedgade en af gangen. Her har beboerne i forvejen barrikaderet sig bag skodder og opstillede træpaller. Tyren kontrolleres i et vist omfang af 5-6 mænd i hvide skjorter og med fine sorte hatte: De har fat i et 50-60 meter langt stykke tov bundet til tyrens horn. Det fungerer fint så længe tyren løber væk, men beslutter den sig lige pludselig til at vende om, ser sagen ganske anderledes ud. Så må landsbyens unge helte, med de mangefarvede paraplyer som de bruger til at tirre tyren med, lige pludselig springe for livet.

Alt imens dette skuespil finder sted, hygger landsbyens familier sig som tilskuere, og benytter lejligheden til at spise diverse lokale specialiteter; hertil drikkes kold øl i rigelige mængder. Som udefra kommende gæst, og dem er der ikke mange af, har man en god chance for at blive inviteret inden for, det var i hvert fald den positive oplevelse, vi fik.

Terceira var i øvrigt en del forskellig fra de to øer vi tidligere havde besøgt. Her er alt opdyrket i små fine markfelter, omgivet af høje stengærder af lavasten. Der er køer (og tyre) overalt, og kun et begrænset antal turister. Øen virker mere velstående end f.eks. Santa Maria, hvilket givetvis skyldes et betydeligt tilskud til den lokale økonomi via tilstedeværelsen af en US amerikansk base; noget der i øvrigt ikke mærkes meget til. Dertil kommer, at der er hele to sikre havneanlæg på øen. Dels en ny marina i den største by Angra de Heroísmo, dels i Praia Victoria. De to pompøse navne skyldes krigslignende tilstande på øen i 1580'erne, hvor Azorerne modstod spanske angreb. Her fik hovedbyen Angra, på grund af en veloverstået belejring, tilnavnet "Heroísmo" dvs. de heltemodiges (by), mens en sejr (Victoria) over spanierne på en strand (Praia) senere gav navnet "Sejrstranden" til den store naturhavn i den vestlige ende af øen, hvor der i dag er en erhvervshavn, en fin ankerplads og en lille marina.

Vi nød virkelig besøget her og kom tilbage til øen igen på tilbagevejen til fastlandet, hvor Praia Victoria blev vores affarende punkt på tilbageturen; men i første omgang fortsatte vi til São Jorge, godt 50 sømil til byen Velas, der ligger i den nordvestlige ende af øen.

Processionen gennem byen for de ny konfirmerede.

De unge håbefulde får de sidste instruktioner før den store begivenhed.